† AMBROZIE

EPISCOPUL GIURGIULUI

PASTORALĂ LA NAŞTEREA DOMNULUI

NAŞTEREA DOMNULUI, TAINA UNIRII OMULUI CU DUMNEZEU

Coperta 1: ***Icoana Naşterii Domnului – frescă din biserica „Sf. Cuv. Parascheva" a Mănăstirii Sf. Ioan Rusul din localitatea Slobozia de Giurgiu***

Coperta 4: ***Centrul pastoral-cultural catehetic „Acoperământul Maicii Domnului"din localitatea Varlaam, comuna Adunații Copăceni, Jud. Giurgiu***

ÎNSEMNARE:
Această Pastorală se va citi în bisericile parohiale
şi mănăstireşti la Sfânta Liturghie,
în ziua Praznicului Naşterii Domnului, iar în filii, a doua zi

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

PASTORALĂ LA NAŞTEREA DOMNULUI

2019

NAŞTEREA DOMNULUI,
TAINA UNIRII OMULUI CU DUMNEZEU

Editura Episcopiei Giurgiului
2019

†AMBROZIE
DIN MILA LUI DUMNEZEU, EPISCOP AL GIURGIULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal şi dreptcredincioşilor creştini, har şi pace de la Dumnezeu, iar de la Noi arhierească binecuvântare!

Acelea pe care altădată patriarhii le doreau cu înfocare,
Prorocii le preziceau, iar drepții doreau să le vadă,
Acelea s-au împlinit şi au luat sfârşit astăzi.
Dumnezeu pe pământ S-a arătat în trup
Şi cu oamenii a petrecut.

Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvânt la ziua Naşterii Domnului*[1]

Preaiubiți părinți, slujitori ai sfintelor altare, cuvioşi monahi, nevoitori în sfintele mănăstiri,
Iubiți credincioşi,

Cum vom putea aşterne în cuvinte bucuria de nerostit a unei astfel de zile? Sau ce cântare de mulțumire vom putea să înălțăm când, împreună cu noi, slavoslovesc toate puterile cereşti? Ce dar vom îndrăzni să aducem, când Fiul lui Dumnezeu se face om, ca dar de îndreptare şi de

1 Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvântare la ziua Naşterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos,* în: *Predici la sărbători împărăteşti şi cuvântări de laudă la sfinți,* traducere Pr. Dumitru Fecioru, coll. „Părinţi şi Scriitori Bisericeşti" (SN), vol. 14, Basilica, București, 2015, p. 33.

mântuire? Nici tăcerea nu poate fi, însă, răspuns vrednic în astfel de clipe, ci, mai degrabă, cu îndrăzneală să ne străduim să dăm glas bucuriei, credinței şi nădejdii noastre. Şi după măsura preaînaltă a Praznicului, să ne ostenim a vă aduce în inimi bucuria Naşterii Domnului, având încredințarea că sămânța cuvântului va rodi şi va face din casele sufletelor voastre locaşuri vrednice, întru slava lui Dumnezeu Cel în Treime Slăvit.

Bucuria nu ne va fi, însă, deplină de vom veni singuri, ci numai laolaltă cu toți cei ce împreună se ostenesc în ogorul Bisericii, cu toți cei ce se roagă şi cu toți cei ce lucrează lucrarea cea duhovnicească. Vă aducem în dar rugăciunea şi cântarea, vă aducem colindătorii şi colinda străbună, vă aducem bucuria copiilor şi aşezarea înțeleaptă a celor încărcați de ani. Peste toate vă chemăm pe toți să veniți la Hristos, Cel ce astăzi se naşte în ieslea cea smerită din Betleem, El, împăratul cerului şi al pământului, Cel ce pururi ni Se împărtăşeşte şi niciodată nu Se sfârşeşte, în dragostea Sa cea mare pentru neamul omenesc.

Iubiții mei frați întru Hristos Domnul,

Despre taina minunată a întrupării Cuvântului nu vom putea niciodată să încetăm a vorbi, căci o astfel de vorbire nu este grăire deşartă, ci bine-vestire şi cuvânt de laudă, pe care Biserica îl aduce neîncetat Fiului lui Dumnezeu, Cel ce s-a făcut om pentru ca noi să ajungem la asemănarea cu Dumnezeu, prin har. Despre întrupare au vorbit prorocii Legii Vechi, au vestit-o îngerii şi au pecetluit-o în scris Sfinții Evangheliști. Despre ea au vorbit Părinții Bisericii, iar atunci când duhul vrăjmaş al lumii acesteia a pornit cu ură asupra adevărului credinței, au apărat-o cu

vitejie duhovnicească. Nu învățătura lumească a fost însă cea care le-a deschis ochii cunoştinței, ci trăirea în Duhul, predania dătătoare de viață şi ziditoare de cuget au fost cele care le-au dat puterea să grăiască şi să vadă dincolo de hotarele trupului şi minții. Aşadar, au văzut ei maică şi prunc, iesle şi vite, noapte şi smerenie sau au văzut pe Fiul lui Dumnezeu Cel Născut mai înainte de veci, făcându-se om şi luând pe cele ale omului din Fecioara Maria, ca pe omul cel căzut să-l mântuiască. Ieslea devine altar al iubirii dumnezeieşti şi lumea întreagă aduce imn de bucurie, smerenia îmbracă veşmântul slavei şi slava dumnezeiască se pogoară în cele mai de jos, ca pe om să-l îmbrace din nou în lumina cea strălucitoare a dumnezeirii celei dintru început. La Naşterea Domnului, „Betleemul calcă pe urmele cerului, spune Sfântul Ioan cel cu Gură de Aur. În locul stelelor primeşti pe îngeri cântând, în locul soarelui se face loc Soarelui dreptății. Nu te întreba cum, căci, unde vrea Dumnezeu, se biruieşte rânduiala firii”[2].

Într-adevăr, în Întruparea Cuvântului firea este biruită, dar nu este biruința războiului, a trudei şi a sângelui, ci biruința renaşterii, biruința lepădării de tot ceea ce-i greu şi împovărător, biruința ieşirii din robia păcatului. Şi pentru ca aceasta să fie deplină, după ce Dumnezeu – Părintele de viață făcător a pregătit neamul acesta în multe rânduri şi în multe chipuri (Evr. 1: 1), „la plinirea vremii” l-a dăruit lumii pe Fiul său (Gal. 4: 4), Cel Unul Născut, pentru ca acesta, chip de rob luând şi făcându-se asemenea nouă până la moarte, chiar moarte pe cruce (Fil. 2: 6-8), să ne înalțe de-a dreapta Tatălui, ca să ne bucurăm pururi de slava şi dragostea Sa. Adam cel Nou vine către Adam cel Vechi, pentru a-i aduce aminte că este purtător al chipului dumnezeiesc, chemat să

2 Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvântare la Naşterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos (II),* p. 49.

stăpânească lumea, nu să fie supus ei. Vine să-i deschidă cărarea împărăției şi să-l împace cu Dumnezeu. El este gândul cel bun pe care-l primeşte fiul cel rătăcitor, afundat în negura patimilor şi a uitării de sine şi de Părintele Său. El este cel ce îi şopteşte tainic că Tatăl îl aşteaptă dintotdeauna, pregătit cu ospăț împărătesc, cu inelul binecuvântării şi cu haina cinstirii.

Prin Întrupare, Dumnezeu Cuvântul nu deschide doar calea, se face El Însuşi cale pentru Adam cel Vechi. Se face om, pentru că omul nu se mai poate ridica prin propria-i trudă, devine Fiul Omului, rămânând în acelaşi timp Fiul lui Dumnezeu şi arătându-ne care ne este menirea. Nu suntem chemați să fim înrobiți de necunoştință şi de patimi, ci să fim cunoscători ai apropierii de Dumnezeu, să ne deschidem inima, pentru ca harul dumnezeiesc să pătrundă, prin noi, în lumea întreagă. Pe toate acestea ni le arată în amănunțime Sfintele Evanghelii, întreaga istorie dumnezeiască a Întrupării.

Mai întâi a fost chemarea şi îndemnul ascultării, la care primul Adam a răspuns prin tăgăduire şi prin călcarea poruncii. Întorcând spatele lui Dumnezeu, s-a dezbrăcat pe sine de veşmântul harului şi s-a acoperit cu haine din piele, a lăsat cunoaşterea şi s-a însoțit cu necunoaşterea, a lăsat trăirea în lumina binecuvântării şi s-a adâncit în întunericul păcatului. Dar Dumnezeu, Părintele Cel de-a pururi Iubitor, nu l-a lăsat să fie singur, ci i-a dat mai întâi călăuzirea Legii lui Moise, apoi, uitând şi de aceasta, i-a trimis făclia prorocilor şi vestea venirii Mântuitorului. Când toate acestea nu au mai fost de ajuns, l-a trimis pe Fiul Său, pentru ca cei ce vor crede în El să se mântuiască şi să dobândească viața de veci. Şi, într-adevăr, minunată a fost această venire! Mai întâi, Maria Fecioara a împlinit porunca ascultării, pe care strămoaşa sa, Eva, o trecuse cu vederea, ispitită fiind de

şarpele cel înțelegător şi părintele minciunii. A rostit „Fie mie după cuvântul Tău!", iar Duhul Sfânt a găsit astfel vas ales în care să se sălăşluiască şi în care să se întrupeze Cuvântul lui Dumnezeu. Naşterea a urmat cursul firii, însă nu pe cel al firii căzute, ci pe acela al firii binecuvântate, căci venirea în lume a Mântuitorului nu a stricat pecetea fecioriei, ci a întărit-o şi a făcut-o pildă pentru întreaga Biserică. S-a născut în neamul lui David, după trup, însă nu pe tronul pământesc al mlădiței lui Iesei, ci în iesle smerită, în mijlocul întregii creații, ca într-un leagăn suspendat între pământ şi tăriile cerului, legănat de Maica Sa şi vegheat de făpturile cele necuvântătoare, dar simțitoare ale Creatorului lor. Îngerii i-au cântat imn de slavă, păstorii şi-au plecat genunchiul, iar magii au adus daruri de aur, smirnă şi tămâie, ca unui Împărat al împăraților şi Domn al domnilor.

Poporul său nu l-a primit însă, cu cinste, ci cu prigoană şi cu ură, după cuvântul Sfântului Ioan Evanghelistul: „întru ale Sale a venit, dar să Săi nu L-au primit" (In. 1: 11). Pe toți aceştia, însă, i-a îmbrățişat ca pe frații Săi şi le-a dăruit Legea cea Nouă, Legea harului, prin care toți ne mântuim. S-a întors în Egiptul din care plecaseră strămoşii săi după trup, pentru a transforma prigoana şi exodul în cale a răscumpărării, iar în locul tablelor Legii, cioplite cu slovă, pe piatră, în Sinai, a aşezat în inimile tuturor celor ce l-au ascultat cuvântul dătător de viață al Evangheliei Sale. Prin întrupare, Hristos ne deschide cerul, ne cheamă şi ne însoțeşte către lumina cea neînserată a îndumnezeirii. „Dumnezeu păşeşte în lume – ne spune Sfântul Grigorie Teologul – cu fire omenească luată asupră-şi, una din două firi, din carne şi din duh, una îndumnezeind, iar alta îndumnezeindu-se. O, ce mai neauzită împreunare! O, ce minunată amestecare![3]" Într-adevăr, mare

3 Sf. Grigorie de Nazianz, *Cuvânt la arătarea lui Dumnezeu sau la Naşterea*

minune s-arată, aşa cum spune colinda, minune în care toate se înnoiesc, iar lumea întreagă devine biserică drept-slăvitoare, cerul şi pământul se unesc într-un singur imn de laudă, purtați fiind de mişcarea Duhului.

Iubiți credincioşi,

Pentru noi toți, cei ce mărturisim dreapta credință, Crăciunul este, înainte de toate, Sărbătoarea luminată a Naşterii Mântuitorului Hristos, este Sărbătoarea începutului mântuirii noastre şi acesta este cel mai mare dar pe care l-am putea primi. În afara lui, totul se relativizează, se pierde în amănuntele unei existențe trecute prin filtrul inegal al lumii acesteia. Chiar şi aşa, într-o lume tot mai străină de tot ceea ce înseamnă credința şi biserica, tradiția şi tradiționalul, harul dumnezeiesc continuă să lucreze. Acolo unde căderea pare iminentă şi fără de întoarcere, va apărea mereu o mână întinsă, mâna purtării de grijă a Părintelui Ceresc, un ajutor nu de la oameni, ci prin oameni de la Dumnezeu însuşi. Fiți cu luare aminte la cei înrobiți de duhul acestui veac, de cei înşelați de veşmintele strălucitoare ale ispitelor de tot felul, la cei pentru care speranța nu este decât un cuvânt frumos, lipsit însă de substanță. Şi acolo, în întunericul cel mai din afară, se poate întrezări licărirea luminii lui Hristos, ce vine să se dăruiască lumii întregi.

Acesta este Crăciunul, aceasta este adevărata Sărbătoare! Nu există bucurie mai mare decât aceea pentru cel pierdut fără nădejde şi regăsit în chip minunat. Nu putem grăi îndeajuns despre fericirea mamei ce-şi vede copiii plecați departe care se întorc acasă. Nu putem spune cât de pline de

Mântuitorului, în: *Opere dogmatice*, traducere Pr. Gheorghe Tilea, Ed. Herald, București, 2002, p. 29.

fericire sunt sufletele bunicilor ce nu au fost uitați de nepoți. Nu avem atâta pricepere în a zugrăvi fericirea tuturor celor părăsiți pentru care, în aceste momente de sărbătoare, toate se fac noi, iar uitarea, singurătatea, neajunsurile şi boala devin umbre ale unui trecut de care nimeni nu doreşte să-şi mai aducă aminte. Desigur, Crăciunul este şi Sărbătoarea cadourilor, aşa cum este promovată cu tot mai multă insistență. Însă nu despre cutii frumos ambalate este vorba, nici despre cumpărături, despre oferte şi promoții, despre decorațiuni strălucitoare şi despre pregătiri fără măsură. Toate acestea nu sunt decât frunze uscate, bătute de vânt, purtate fără vreun țel anume.

Dincolo de acestea, marele dar este acela al împărtăşirii cu Hristos, în biserică. De aici pornesc toate, şi darul, şi dăruirea, şi bucuria de a oferi, şi fericirea de a primi. Hristos ne aşteaptă în fața altarului, în potirul Sfintei Euharistii, ne cheamă tainic, şopteşte fiecărei inimi că este acolo, răbdător, aşteptând întoarcerea tuturor. Nu doreşte nimic din cele ale lumii în schimb, ci doar inima curată şi smerită, pe care nimeni nu o poate urgisi. Vom merge însă nepregătiți către această întâlniri? Cu siguranță nu! Am trecut vremea postului şi ne-am ostenit să ne curățim, fiecare după putință. Nu am fost singuri în această călătorie, căci ne-au stat alături Maica Domnului, a cărei intrare în Templu am prăznuit-o la începutul postului, precum şi sfinții cei bineplăcuți lui Dumnezeu: Sfânta Ecaterina şi Sfântul Apostol Andrei, ocrotitorul țării noastre, Sfântul Nicolae, părintele bun şi milostiv, Sfânta Muceniță Filofteia, copila cu inimă arzătoare pentru Hristos. Astăzi, la ceas de înălțător Praznic, dăm slavă lui Dumnezeu pentru toate. Ne-am curățit veşmântul sufletului prin rugăciune şi prin post, am primit ungerea binecuvântată a pocăinței şi mângâierea tămăduitoare a

spovedaniei, iar acum păşim cu bucurie către Dătătorul Vieții, pentru a-i oferi talantul râvnei noastre şi pentru a primi, în schimb, darul neprețuit al împărtăşirii. Iar de nu le vom fi reuşit pe toate deplin, să nu deznădăjduim, ci să cerem ajutor de la Iisus Domnul şi Mântuitorul, pentru ca puțina noastră trudă să nu rămână fără de răsplată şi să primim putere şi ajutor pe drumul ce ni se aşterne în față. Pe toate acestea, iubiții mei, vi le aduc aminte, pentru a nu uita vreodată că locul nostru este cu adevărat în Biserică, unde căderea devine ridicare, smerenia se transformă în slavă, jertfa în dar oferit tuturor, tristețea în bucurie, singurătatea în comuniune şi ura în dragoste.

Dreptmăritori creştini,

Anul 2019 a fost declarat ***An omagial al satului românesc (al preoților, învățătorilor şi primarilor gospodari) şi An comemorativ al Patriarhilor Nicodim Munteanu şi Iustin Moisescu şi al traducătorilor de cărți bisericeşti*** **în Patriarhia Română.** Pe toate acestea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române le-a aşezat împreună, pentru a ne aduce aminte de temelia trainică pe care s-a zidit neamul acesta. Astăzi, satul românesc este departe de imaginea ideală cu care ne-am obişnuit. Cu toate acestea, el continuă să existe datorită unor oameni providențiali care, prin vrednicie şi credință, reuşesc să mențină valorile tradiționale româneşti şi să le promoveze nu ca pe simple exponate de muzeu, ci ca pe realități permanent valabile. Asemenea, se cuvine să aducem cinstire celor doi mari patriarhi Nicodim Munteanu şi Iustin Moisescu, ambii cărturari şi ctitori de cultură, dar şi martori implicați ai unor vremuri de încercare şi restrişte, a căror istorie nu ar trebui niciodată să o uităm sau să îi ignorăm

urmările. Nu în ultimul rând, i-am cinstit anul acesta pe toți cei ce au ostenit în ogorul cuvântului, tălmăcind în limba română cuvintele şi învățăturile Scripturii şi ale Părinților, pentru ca lumina duhovnicească a acestora să lumineze cugetul şi inima acestui neam.

Când vorbim despre satul românesc, inevitabil, simțim o nostalgie, un fior care ne face să nădăjduim că nu sunt apuse acele vremuri în care flăcăii şi fetele se strângeau la horă, când în case se făceau şezători, când colindătorii mergeau din poartă-n poartă, purtând cu ei obiceiuri străvechi, iar cântecele răsunau din toate colțurile aşezărilor. *Satele româneşti,* arată Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, *cu biserici şi case țărăneşti, cu cimitire şi morminte străjuite de cruci, cu ulițe şi porți primitoare, sunt purtătoarele unui limbaj tainic şi vizibil al tradiției, al continuității fizice şi spirituale ale poporului român, sunt oglinzi ale sufletului românesc, în care se arată astăzi, după caz, hărnicia sau delăsarea noastră, responsabilitatea sau indiferența noastră.*[4] Satul românesc este vatra în care s-a plămădit, s-a păstrat şi s-a promovat conştiința națională şi eclesială românească. Nu putem nega faptul că satul are şi a avut dintotdeauna asperitățile sale, nevoile sale neîmplinite, o greutate perpetuă a traiului de zi cu zi, oamenii au trăit mânați de dorința de a clădi un viitor mai bun copiilor lor, de multe ori cu foarte multe sacrificii. Însă, cu toate acestea, nu există categorie profesioanală în țara noastră în care personalități marcante ce s-au născut la sat, să nu-şi fi petrecut primii ani ai vieții şi apoi de şcoală, bătătorind colbul de pe uliță şi stârnind mirarea tuturor celor care mai apoi aflau despre condiția simplă din care proveneau. Totdeauna Dumnezeu şi-a găsit loc, a fost chemat în viața oamenilor,

4 PF. Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Prețuire şi responsabilitate pentru valorile satului românesc*, Cuvânt rostit în cadrul Simpozionului Național de Teologie, București, 6-9 octombrie, 2019.

prin rugăciune, prin milostenie şi, nu în ultimul rând, prin Sfânta Liturghie. Atunci când, istoviți de munci şi copleşiți de griji, țăranii şi-au ridicat ochii şi ruga către Mântuitorul lor, cu credința că de la El vin ajutorul şi izbăvirea, nu S-a lăsat aşteptat, ci a vărsat din belşug harul Său în inimile românilor. Acest fel de semințe spirituale au fost puse în sufletele copiilor de la sate, care au fost udate de rugăciunile înălțate din atâtea inimi şi au făcut ca apoi să rodească însutit.

Nu vom putea reînvia satul românesc, dar nici societatea românească, fără readucerea stării de jertfă a oamenilor, fără răstignirea propriilor păcate. Jertfa părinților, bunicilor şi străbunicilor noştri, în care au mărturisit prin cuvânt şi prin faptă Ortodoxia în fața prigoanei comuniste, a fost o jertfă asumată, o jertfă care a subțiat sufletul românesc atât de mult, încât el s-a făcut străveziu luminii dumnezeieşti, iar pentru răspunsul lor demn şi sfânt pe care l-au dat, au fost binecuvântați de Bunul Dumnezeu prin bucuriile realizărilor lor şi ale pruncilor lor. Starea lor duhovnicească, răspunsul pe care ei l-au dat încercărilor din viața lor trebuie să servească drept model pentru viețuirea noastră într-o lume cu provocări diferite, dar nu mai puțin dăunătoare.

Asumarea jertfei şi a Crucii în poporul nostru este acum de o altă natură, mult mai greu de identificat şi de o altă formă, căci ea nu mai este impusă de cineva, aşa cum s-a întâmplat până în urmă cu trei decenii, ci ea se duce pe tărâmul cel mlăştinos al poftelor şi al plăcerilor nesfârşite pe care suntem în fiecare zi invitați să le consumăm şi pentru care societatea de consum vrea de fapt să ne jerfim timpul, energia şi puterile noastre sufleteşti.Tot acest zbucium duce, în cele din urmă, la răcirea iubirii față de semeni şi față de Dumnezeu, transformând lumea noastră într-o lume fără repere spirituale.

Iubiții mei,

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns la sfârşitul acestui an, iar cel mai puternic sentiment care ne stăpâneşte în aceste zile este acela de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru că ne-a ajutat să ne împlinim, atât cât ne-a stat în putință ca oameni, rostul pe care îl avem în lume. Totodată, acest sfârşit de an ne oferă prilejul de a cugeta la lucrarea pe care am săvârşit-o cu ajutorul lui Dumnezeu pe aceste meleaguri încărcate de istorie şi tradiții sfinte. Mai mult ca niciodată, Biserica se preocupă astăzi de consolidarea unei infrastructuri misionare solide, desăvârşit ancorată în Tradiția Scripturii şi a Sfinților Părinți, şi coerent racordată la schimbările şi cerințele contemporaneității. Astfel, în spațiul teologic academic, dar şi la nivel pastoral, se impune tot mai mult ideea lucrării pastoral-misionare. Corelând studiul riguros cu activitatea în mijlocul comunității, Biserica încearcă să ofere o alternativă viabilă la activismul pseudo-social, tot mai prezent în spațiul public. Misiunea actuală a Bisericii este mai mult decât o încercare de îngemănare a teoriei cu practica, propunându-şi să contureze o lucrare plină de responsabilitate, în care dinamismul pastoral şi rigoarea cercetării să ofere împreună soluții în fața provocărilor actuale.

În acest context, cu mult sacrificiu şi cu prea puțin sprijin, Episcopia Giurgiului a reuşit să realizeze o seamă de activități absolut indispensabile pentru misiunea la care este chemată. Centrele pastoral-misionare şi catehetice au reuşit să găzduiască numeroase activități prin care generația tânără să se poată exprima şi să poată cunoaşte complexitatea vieții Bisericii. Nu trebuie să uităm că investiția în viitorul copiilor noştri ne aduce nu doar siguranța păstrării nealterate a valorilor româneşti autentice, ci şi conturează o perspectivă a unui viitor mai bun, în care neînțelegerile, lipsa de comunicare

dintre generații, pierderea identității naționale, spirituale sau culturale nu vor mai reprezenta un pericol atât de mare ca în zilele noastre.

Pentru Episcopia Giurgiului, elevii şi studenții ocupă un loc important, de aceea, pentru ei, în acest an închinat satului românesc, a luat ființă Centrul pastoral-cultural şi catehetic „Acoperământul Maicii Domnului" din satul Varlaam. Este o mare bucurie pentru noi să vedem că acest centru primeşte în fiecare săptămână tot mai mulți elevi, care, alături de dascălii lor, desfăşoară activități culturale şi religioase. De asemenea, centrele culturale „Gavriil Drugănescu" al Protoieriei Bolintin, „Sfântul Calinic de la Cernica" al Protoieriei Hotarele, „Sf. Ioan Valahul" din cadrul sediului administrativ, „Radu Şerban" al Mănăstirii Comana, „Sf. Ier. Antim Ivireanul" al Mănăstirii Sf. Ioan Rusul şi-au ținut porțile permanent deschise, pentru ca toți cei ce le-au trecut pragul să se poată odihni şi îmbogăți din izvorul nesecat al învățăturii ortodoxe şi al culturii româneşti. Aceste întâlniri au rolul de a înlesni dialogul constructiv şi apropierea constantă de valorile ortodoxe ale acestor tineri.

Tot pentru generația tânără, în cadrul Episcopiei se desfăşoară mai multe proiecte, în colaborare cu Patriarhia Română. În acest sens, anul acesta, în perioada 26 august – 1 septembrie, Mănăstirea Comana a fost gazda taberei „Tradiție şi noutate", la care au participat tineri din cuprinsul Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei. Tot aici, la Mănăstirea Comana, la sărbătoarea Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, am sfințit şi inaugurat noua bibliotecă a acestui aşezământ monahal. Părintele Arhim. Dr. Mihail Muscariu, starețul sfintei mănăstiri, a reuşit, împreună cu obştea monahală, să îmbogățească fondul de carte al acestei biblioteci cu peste 12.000 de volume.

Alături de proiectele cultural-misionare şi social-filantropice, în Episcopia Giurgiului se desfăşoară şi un program complex de construcție, restaurare şi promovare a locaşurilor de cult. Un bun exemplu îl reprezintă noua Catedrală Episcopală „Sf. M. Mc. Gheorghe", care astăzi este pregătită pentru a fi împodobită cu pictură bizantină, alături de biserica Sfinților Martiri Brâncoveni din mun. Giurgiu, biserica Sf. Cuv. Parascheva din Bolintin Deal sau biserica Parohiei Colibaşi. De asemenea, ne-am bucurat duhovniceşte ca, în acest an închinat satului românesc (***preoților, învățătorilor şi primarilor gospodari***), foarte multe locaşuri de cult au primit harul sfințirii, ca urmare a finalizării unui proces anevoios de restaurare şi înfrumusețare. Este cunoscut faptul că sfințirea bisericii este unul dintre cele mai importante evenimente ale oricărei parohii din întregul spațiu ortodox. Eforturile preoților şi ale credincioşilor sunt confirmate şi pecetluite prin harul Duhului Sfânt, care pe toate le cercetează şi le sfințeşte. Nu forma edificiului îi conferă statutul şi calitatea de biserică, ci sfințirea lui. Prin rugăciunile arhiereului, acesta devine casă a lui Hristos, spațiu sacru în care se săvârşesc Sfintele Taine. Mai mult, condiția esențială a sfințirii bisericii o reprezintă credința mărturisită de credincioşii săi, viața acestora şi dorința arzătoare de a se implica în toate activitățile ei.

În fiecare parohie s-au depus eforturi pentru ca valorile creştine şi ale satului românesc să fie promovate, iar cultura să primească cinstea cuvenită. Am considerat necesar, aşadar, să prezentăm toate acestea pentru a oglindi eforturile preoților în apărarea şi propovăduirea dreptei credințe şi, în egală măsură, pentru a mulțumi tuturor credincioşilor care s-au ostenit şi se ostenesc în slujba Bisericii, astfel încât lumina faptelor lor să nu fie pusă sub obroc, ci să strălucească şi să vestească lumii, împlinind astfel cuvintele Mântuitorului:

„Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Matei 5:16).

Iubiți fii duhovniceşti,

Chemarea acestui dumnezeiesc praznic este aceea de a ne înnoi sufletele, de a le imprima trăsături noi care să le ridice deasupra egoismului pierzător de suflete, de a ne strădui să devenim fii după har ai lui Hristos, slujind cu credincioşie la altarul Bisericii şi al Neamului nostru românesc, ştiind că numai astfel facem voia Celui care S-a născut în peştera din Betleem. Familia creştină, clădită pe fundamentele Sfintei Scripturi şi ale Tradiției ortodoxe milenare, reprezintă temelia pe care s-a clădit poporul nostru. Păstrarea valorilor familiei trebuie să reprezinte, în aceste vremuri de grea încercare spirituală, unul dintre principalele obiective ale fiecărui credincios. Mărturisind originea dumnezeiască a aşezământului căsătoriei, Biserica a recunoscut, de fapt, demnitatea acordată de Dumnezeu acestei stări, pe temelia căreia se zideşte orice familie omenească. Prin venirea în lume şi lucrarea izbăvitoare şi înnoitoare a Mântuitorului Hristos, această orânduială a fost, însă, ridicată pe o treaptă de sfințenie care face ca, de atunci, familia ce rodeşte din ea să poată fi văzută ca o imagine miniaturală a Bisericii. Aşa se explică faptul că, de câteva ori, în Noul Testament, descoperim, ca sinonim pentru *familia creştină*, cuvântul *biserică* (Romani 16: 5; I Corinteni 16: 19). De bună seamă, cei credincioşi au înțeles întotdeauna rosturile adânci ale acestei identificări, întrucât, pentru orice creştin, menirea vieții de familie este aceea de a apropia tot mai deplin persoanele umane printr-o comuniune

plină de iubire jertfelnică, după chipul celei prin care Hristos a întemeiat şi susține Biserica Sa.

Cu aceste părinteşti gânduri, Vă pun la inimă aceste cuvinte şi mă alătur bucuriilor pe care le trăiți în aceste preafrumoase zile de sărbătoare, dorindu-Vă tuturor să prăznuiți Sfintele Sărbători ale Naşterii Domnului, Anului Nou şi Bobotezei cu pace, sănătate şi alese bucurii, potrivit datinii străbune. Totodată, aducem mulțumiri celor care au sprijinit activitățile Centrului Eparhial, precum şi tuturor clericilor şi credincioşilor pentru osteneala jertfelnică depusă, care reprezintă o dovadă atât de grăitoare a credinței lucrătoare într-o lume tot mai secularizată.

Împărtăşindu-Vă părintească binecuvântare, rog pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Domnul vieții şi al păcii, să Vă dăruiască toate cele de folos, bucurându-Vă de aceste sărbători întru mulți ani!

Al Vostru părinte duhovnicesc, de tot binele voitor
şi pururea către Domnul fierbinte rugător,

†AMBROZIE

EPISCOPUL GIURGIULUI

Vă doresc să prăznuiți
sfintele sărbători de Nașterii Domnului,
Anului Nou și Bobotezei cu pace, sănătate
și alese bucurii, potrivit datinilor străbune.
Rugăm pe Mântuitorul nostru
Iisus Hristos, Domnul vieții și al Păcii,
să vă dăruiască toate cele de folos,
bucurându-vă de aceste sărbători.
Întru mulți și fericiți ani!

Cu aleasă prețuire,
+ Antonie
Episcopul Giurgiului
Nașterea Domnului – 2019

Dată în reşedinţa Noastră Episcopală din Giurgiu la Praznicul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, în anul mântuirii 2019

© 2019 Episcopia Giurgiului

Centrul pastoral-cultural catehetic „Acoperământul Maicii Domnului” din localitatea Varlaam, comuna Adunații Copăceni, Jud. Giurgiu

DIRECTOR: Pr. Ec. Eduard DUMITRACHE
Tel. 0737.136.917 • e-mail: centrulvarlaam@gmail.com

EPISCOPIA GIURGIULUI
CUI: 18450164 Cont: IBAN RO53RZBR000006007671654